

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Ing. Silvie Svobodové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **Artemis NET s.r.o.**, IČO: 03879364
se sídlem Aloisina výšina 532/88, Liberec

zastoupená advokátem JUDr. Adamem Novákem, Ph.D.
se sídlem Blanická 1008/28, Praha 2

proti

žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 9. 8. 2024, č. j. ČTÚ-20 539/2024-603

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Český telekomunikační úřad rozhodnutím ze dne 25. 4. 2024, č. j. ČTÚ-44 412/2023-635/IV. vyř. - FnM (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) shledal žalobkyni vinnou spácháním přestupku spočívajícího v neposkytnutí součinnosti při kontrole podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“) a uložil jí pokutu ve výši 90 000 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „předseda Rady ČTÚ“) rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl rozklad

žalobkyně a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala upuštění od uložené pokuty, popřípadě jejího snížení na částku 5 000 Kč.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí předseda Rady ČTÚ nejprve shrnul dosavadní průběh řízení. Konstatoval, že žalobkyně je poskytovatelkou služeb v oboru elektronických komunikací. Žalovaný u ní zahájil kontrolu plnění i) povinnosti umožnit bezplatné ponechání si telefonního čísla, a ii) povinnosti zveřejnit patřičným způsobem informace o přímých platbách za přenositelnost čísel, což jsou povinnosti plynoucí ze zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“). V oznámení o zahájení kontroly doručeném žalobkyni dne 31. 7. 2023 žalovaný vyzval žalobkyni, aby mu ve lhůtě 10 dnů od doručení oznámení sdělila jím požadované informace týkající se způsobu zveřejňování informací o platbách spojených s přenositelností čísel a počtu realizovaných přenosů telefonních čísel v období od 1. 1. 2002 do 1. 6. 2023, a dále aby mu předložila v oznámení specifikované listiny (účastnické smlouvy). Na tuto výzvu však žalobkyně nereagovala, a to ani ve stanovené lhůtě, ani po jejím marném uplynutí, a tak žalovaný vyhotovil a žalobkyni zaslal protokol o kontrole ze dne 16. 10. 2023, v němž uvedl, že pro nesoučinnost žalobkyně nebyl s to provést ověření řádného plnění povinností v rozsahu předmětu kontroly. Žalobkyně proti protokolu o kontrole nepodala námitky. Žalovaný poté příkazem ze dne 30. 11. 2023 a následně, po podání odporu, také prvostupňovým rozhodnutím shledal žalobkyni vinnou spácháním přestupku dle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, protože nedodržela povinnosti kontrolované osoby dle § 10 odst. 2 kontrolního řádu.
3. Předseda Rady ČTÚ označil prvostupňové rozhodnutí za zákonné a správné. Zdůraznil, že žalovaný, jenž je oprávněn kontrolovat dodržování povinností plynoucích ze zákona o elektronických komunikacích, v oznámení o zahájení kontroly žalobkyni vysvětlil důvod zahájení kontroly i opodstatněnost svého požadavku na předložení konkrétních informací a listin. Žalobkyně na výzvu žalovaného vůbec nereagovala a ani nesdělila, zda a popř. co jí v reakci bránilo. Poprvé kontaktovala žalovaného až po čtyřech měsících v reakci na doručení příkazu. Předseda Rady ČTÚ považuje obranu žalobkyně za neupřímnou, protože na jedné straně uznala své pochybení a omluvila se za něj, na straně druhé ale zpochybňuje oprávněnost samotné kontroly.
4. K výši uložené pokuty předseda Rady ČTÚ uvedl, že žalobkyně porušila zájem na řádné kontrole dodržování povinností dle zákona o elektronických komunikacích. Tento zájem je důležitý zejména proto, že případné porušování ověřovaných povinností vede k přísněji postižitelným přestupkům (s horní hranicí pokuty až 15 milionů Kč). Podstatné je rovněž to, že žalobkyně tento zájem nikoli pouze ohrozila, ale porušila, neboť svou pasivitou zmařila výkon kontroly. Irelevantní pro posouzení druhu a výše správního trestu jsou způsob spáchání přestupku (v úvahu připadá jen opomenutí), doba protiprávního jednání (jde o přestupek jednorázový) a absence vzniku škody (z povahy věci tímto přestupkem ke škodě dojít nemůže).
5. V řízení bylo zjištěno, že byla žalobkyně shledána vinnou spácháním (typově) stejného přestupku již rozhodnutím ze dne 6. 1. 2023, č. j. ČTÚ-42 131/2019, za což jí byla pravomocně uložena pokuta ve výši 60 000 Kč. To zhodnotil žalovaný jako (jedinou) přítěžující okolnost. Předseda Rady ČTÚ v této souvislosti korigoval názor žalovaného, že je v posuzované věci možné sazbu pokuty zdvojnásobit dle § 120 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, neboť zmíněné ustanovení se vztahuje pouze na přestupky

podle uvedeného zákona a nikoliv na přestupky dle kontrolního řádu. Dále předseda Rady ČTÚ uvedl, že opakované spáchání přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu nelze zohlednit jako přítěžující okolnost, protože žalobkyně dříve uloženou pokutu zaplatila, čímž došlo k zahlázení odsouzení. Mnohost odsouzení za týž přestupek a delikt ní minulost ale mohly být kritériem při hodnocení osoby obviněné (žalobkyně), a proto není vadou, že k těmto skutečnostem žalovaný přihlédl. Žalovaný na žalobkyni coby podnikatelku v oblasti elektronických komunikací oprávněně kladl vyšší nároky, pokud jde o znalost předpisů upravujících její činnost. Pokuta ve výši 90 000 Kč je sice vyšší než průměrná výše pokut ukládaných za podobné jednání, to je však odůvodněno okolnostmi případu a pokuta navíc byla uložena při dolní hranici zákonné sazby (0,18 % maximální výše pokuty 500 000 Kč). Pokuta je též dostatečně individualizovaná - žalovaný z vlastní činnosti věděl, že celkové tržby žalobkyně za poskytování služeb elektronických komunikací k 31. 12. 2022 činily 14 968 000 Kč, a výše pokuty tak pro žalobkyni nebude likvidační.

6. Správní orgán prvního stupně dle předsedy Rady ČTÚ při ukládání pokuty neporušil ani zásadu rovnosti a předvídatelnosti. Prvostupňové rozhodnutí obsahuje tři konkrétní případy, kdy žalovaný pokutoval jiné subjekty za nesoučinnost při kontrole. Ve dvou případech byla pokuta nižší (15 tisíc Kč a 50 tisíc Kč) a v jednom vyšší (100 tisíc Kč). Z toho je patrné, že žalovaný vždy přihlédl k okolnostem daného případu.
7. V žalobě žalobkyně výslovně připustila, že listiny požadované ve výzvě žalovanému skutečně nedoložila, čímž formálně naplnila znaky přestupku kladeného jí za vinu.
8. Žalobní argumentace obsahuje čtyři žalobní body. Zaprvé žalobkyně namítla, že kontrola prováděná u ní žalovaným byla nadbytečná a šikanózní. Žalovaný totiž od počátku z veřejně dostupných informací věděl, že žalobkyně zákon o elektronických komunikacích neporušuje, a přesto kontrolu zahájil a žádal po žalobkyni zcela nadbytečné informace, které „podezření“ žalovaného nemohly vyvrátit. Argument, že kontrola neměla být vůbec zahájena, správní orgány obou stupňů nijak nevypořádaly. Dále žalobkyně polemizovala nad obsahem povinností uložených jí zákonem o elektronických komunikacích, přičemž výstupem těchto úvah je její tvrzení, že nedává vůbec smysl u ní zahajovat kontrolu a trestat jí za porušení kontrolního řádu. Má za to, že žalovaný nemůže zahajovat kontroly „kdekoliv, kdykoliv a pro cokoliv“. Argumentace zmařením účelu kontroly je podle ní absurdní. Žalovaný si mohl zjistit dodržování povinností stanovených zákonem o elektronických komunikacích z webových stránek žalobkyně, a kontrola proto nemohla mít žádný rozumný účel.
9. Zadruhé žalobkyně namítla, že se za protiprávní jednání omluvila a vysvětlila jej jednak tím, že oznámení o zahájení kontroly vyzvedla v datové schránce její pracovnice, která o něm neinformovala jednatele společnosti a odjela na dovolenou, přičemž vyhodnotila, že požadované dokumenty neexistují, a proto není možné je žalovanému předložit. Opomenutí žalobkyně tedy nelze klást na roveň konání.
10. Žalobkyně zatřetí žalovanému vytkla, že nedostatečně posoudil povahu a závažnost přestupku. Žádný zákonem chráněný zájem neporušila, protože požadované informace si mohl žalovaný zjistit bez její součinnosti. Při rozhodování vzal žalovaný v potaz pouze tři kritéria, a to v neprospěch žalobkyně. Vždy je třeba hodnotit míru závažnosti tím, o jaké informace šlo, zda obviněný z přestupku aktivně bránil kontrole či byl jen pasivní, zda se snažil kontrolní orgán podvést. Navzdory tomu, že předseda Rady ČTÚ shledal, že při hodnocení závažnosti přestupku žalovaný vadně aplikoval zákon (přihlédl jako k přítěžující

okolnosti k tomu, že žalobkyně v minulosti stejný přestupek již spáchala, ačkoli bylo jeho spáchání zahlazeno), pokutu nesnížil. Navíc vzal v potaz rozhodnutí ze dne 6. 1. 2023, č. j. ČTÚ-42 131/2019, které se ale týkalo odlišného jednání.

11. Začtvrté žalobkyně namítla excesivní a zjevně nepřiměřenou výši pokuty, která neodpovídá praxi žalovaného, který za nesoučinnost při kontrole ukládá pokutu průměrně ve výši cca 16 000 Kč. Za přestupky spočívající v porušení povinností, které údajně byly kontrolovány, pak ukládána pokuta činí průměrně 33 000 Kč. Žalobkyni uložená pokuta navíc činí 18 % z maximální možné pokuty, nikoliv tedy 0,18 %, jak uvedl předseda Rady ČTÚ. Pokuta v této výši představuje pro žalobkyni citelnou ztrátu, a proto soudu navrhl, aby pokutu buďto snížil na 5 000 Kč, nebo od ní zcela upustil.
12. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Omluvu žalobkyně označil za účelovou s tím, že omluva přišla teprve ve chvíli, kdy žalobkyně věděla, že čelí znatelné pokutě. Pokud by takovou omluvu žalovaný akceptoval, preventivní a výchovný účel trestu by byl zcela zmařen. Čtyři měsíce od doručení výzvy byla žalobkyně naprosto laxní. Její pasivitu nebylo možné vykládat tak, že požadované smlouvy neexistují. To si žalovaný nemohl „domyslet“. Mlčení žalobkyně neomlouvá ani interní pochybení její zaměstnankyně. Ve vztahu k argumentaci, že kontrola byla od začátku zbytečná, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že výsledkem kontroly mohlo být i zjištění, že k porušení povinností nedošlo. K takovému závěru by ale žalobkyně musela poskytnout správnímu orgánu potřebnou součinnost. Žalobkyně, která obsáhle vysvětluje, proč si měl dodržování povinností dle § 63a odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o elektronických komunikacích zjistit žalovaný sám, zcela přehlíží, že kontrola byla vedena i ohledně plnění povinností dle § 34 odst. 1 téhož zákona. Žalovaný si stojí za tím, že při rozhodování pečlivě zhodnotil veškerá kritéria významná pro určení druhu a výše správního trestu.
13. V replice žalobkyně nad rámec žalobní argumentace podotkla, že žalovaný nepřihlédl k polehčující okolnosti spočívající v napravení nastalé situace tím, že v rámci odporu sdělila žalovanému, že jím požadované dokumenty nemá, čímž odstranila (domněle) škodlivý následek.
14. Při rozhodování ve věci samé soud vycházel zejména z této právní úpravy:
15. Podle § 8 písm. c) kontrolního řádu je kontrolující v souvislosti s výkonem kontroly dále oprávněn požadovat poskytnutí údajů, dokumentů a věcí vztahujících se k předmětu kontroly nebo k činnosti kontrolované osoby (dále jen „podklady“); v odůvodněných případech může kontrolující zajišťovat originální podklady.
16. Podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu je kontrolovaná osoba povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a *poskytovat k tomu potřebnou součinnost* a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá.
17. Podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu se fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2.
18. Podle § 15 odst. 2 kontrolního řádu za přestupek podle odstavce 1 písm. a) lze uložit pokutu do 500 000 Kč a za přestupek podle odstavce 1 písm. b) lze uložit pokutu do 200 000 Kč.

19. Poté, co soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Žalobkyně sice v žalobním petitu navrhla pouze moderaci pokuty, nicméně žalobou mimo jiné napadá také zákonnost úvah žalovaného, které jej vedly ke stanovení její výše. Soud na tomto místě považuje za potřebné vysvětlit, že rozsah a způsob hodnocení zákonných kritérií ovlivňujících výši pokuty, vybočení z mezí stanovených zákonem při jejím ukládání či dokonce likvidační charakter sankce jsou otázky týkající se *zákonnosti* uložené sankce. Na základě návrhu na moderaci pokuty může soud přezkoumat *správnost* uložené sankce, tedy hledisko její přiměřenosti v rámci posuzování individualizace trestu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, 2092/2010 Sb. NSS). Žalobkyně sice na jednu stranu uznala, že se „formálně“ vytýkaného přestupku dopustila, zároveň však v žalobě předestřela řadu argumentů, pro které považuje napadené i prvostupňové rozhodnutí za nezákonné. Soud se proto zabýval jak jejími námitkami směřujícími proti zákonnosti napadeného rozhodnutí, tak i námitkami, v nichž zpochybňuje přiměřenost pokuty v rámci návrhu na její moderaci.
21. Žalobkyně bagatelizuje svou nesoučinnost při kontrole v několika směrech. Je toho názoru, že nedoložení požadovaných podkladů nebylo tak závažné jednak proto, že dodržování příslušných povinností dle zákona o elektronických komunikacích mohl žalovaný zkontrolovat bez její součinnosti z jejich webových stránek, a dále i proto, že požadované dokumenty neexistovaly. V obou směrech se žalobkyně mýlí.
22. Oprávnění požadovat po kontrolovaných osobách poskytnutí podkladů vztahujících se k předmětu kontroly nebo činnosti kontrolované osoby [§ 8 písm. c) kontrolního řádu] patří k základním procesním oprávněním kontrolujících. Skrze toto oprávnění kontrolující realizuje svou povinnost zjistit skutečný stav věci a kontrolní zjištění řádně doložit [§ 9 písm. a) kontrolního řádu]. Tomuto procesnímu oprávnění kontrolního orgánu odpovídá povinnost kontrolované osoby požadované podklady poskytnout, zahrnutá v obecně formulované povinnosti součinnosti dle § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Bez těchto vzájemně korelujících oprávnění a povinností by byl výkon správního dozoru nerealizovatelný a jeho účel nenaplnitelný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2022, č. j. 6 As 182/2020-48, bod 48).
23. Předmětem kontroly zahájené o žalobkyně bylo dodržování dvou souvisejících povinností plynoucích ze zákona: i) umožnit bezplatné ponechání si telefonního čísla podle § 34 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, ii) zveřejnit zákonem předvídaným způsobem informace o přímých platbách za přenositelnost čísel ve smyslu § 63a odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o elektronických komunikacích.
24. Žalovaný v rámci zahájené kontroly žalobkyni vyzval, aby mu ve stanovené lhůtě:
- sdělila, jak a kde zveřejňuje informace o platbách spojených s přenositelností čísel;
 - sdělila počet realizovaných přenosů telefonních čísel od jiného poskytovatele k žalobkyni a obráceně, a to v období od 1. 1. 2022 do 1. 6. 2023;
 - doložila účastnické smlouvy o poskytování hlasových služeb uzavřené mezi žalobkyní a konkrétními účastníky, u kterých byl realizován přenos telefonního čísla od jiného poskytovatele k žalobkyni a obráceně, a to v témže období, v maximálním počtu 10 ks, spolu s vyúčtováním ceny, ve kterém bylo přenesení telefonního čísla účtováno.

25. Žalovaným vyžádané údaje a podklady se nepochybně vztahovaly k předmětu kontroly. Žalovaný již v oznámení o zahájení kontroly žalobkyni vysvětlil, že na webových stránkách žalobkyně nenašel správně zveřejněné informace dle § 63a odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o elektronických komunikacích, a proto žalobkyni vyzval ke sdělení, kde tyto informace zveřejňuje. Z veřejných zdrojů ani z webových stránek žalobkyně nemohl žalovaný zjistit, zda žalobkyně fakticky umožňuje svým klientům bezplatné ponechání si telefonního čísla při převodu k jinému poskytovateli, a proto si oprávněně vyžádal předložení uzavřených smluv spolu s vyúčtováním ceny, aby dodržování této povinnosti ověřil. Sám přitom nemohl vědět, zda žalobkyně vůbec nějaké takové smlouvy v kontrolovaném období uzavřela. Žalobkyni tudíž nelze přisvědčit v tom, že bylo v možnostech žalovaného ověřit si dodržování výše popsaných povinností stanovených zákonem o elektronických komunikacích z jejích webových stránek. Nejednalo se tedy o nadbytečnou kontrolu „očividných skutečností“, jak tvrdí žalobkyně.
26. Dále žalobkyně nesprávně namítá, že ignorování výzvy správního orgánu z její strany ospravedlňuje ta skutečnost, že žádné smlouvy v daném období neuzavřela a proto neexistují. Skutečnost, že vyžádanými podklady nedisponuje, nebo že tyto podklady vůbec neexistují, musí v rámci povinnosti k součinnosti kontrolovaná osoba kontrolující osobě sdělit, což Nejvyšší správní soud judikuje dlouhodobě a ustáleně (viz např. rozsudek ze dne 23. 8. 2024, č. j. 7 As 333/2023-42, bod 14, ze dne 31. 8. 2022, č. j. 6 As 182/2020-48, bod 61, nebo ze dne 20. 11. 2019, č. j. 8 As 300/2018-35, bod 12).
27. První žalobní bod tedy není důvodný. Není přitom úkolem soudu, aby se v řízení o žalobě detailně zabýval obsahem povinností, jejichž dodržování mělo být předmětem kontroly zahájené u žalobkyně. Pro závěr o oprávněnosti (a zákonnosti) výzvy správního orgánu k poskytnutí součinnosti v podobě sdělení konkrétních údajů a předložení listinných podkladů postačuje, že žalovaným vyžádané údaje a podklady jednoznačně souvisely s předmětem zahájené kontroly.
28. Důvod kontroly, jakož i opodstatnění výzvy ke sdělení údajů a doložení podkladů předseda Rady ČTÚ žalobkyni náležitě vysvětlil na straně 10 napadeného rozhodnutí. V tomto směru tedy napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.
29. Soud plně přisvědčuje závěru, že žalobkyně rozhodně není tím, kdo by mohl a měl určovat, zda u ní může žalovaný zahájit kontrolu plnění povinností vyplývajících ze zákona o elektronických komunikacích, zda je provedení takové kontroly potřebné či nadbytečné a co má být jejím předmětem. O tom, zda a u kterého kontrolovaného subjektu bude kontrola provedena a co bude jejím předmětem, rozhoduje výlučně správní orgán v rámci výkonu (kontrolní) pravomoci svěřené mu zákonem a nikoliv kontrolovaný subjekt. Soud v nyní projednávané věci nespatřuje v zahájení kontroly u žalobkyně žádné známky šikanózního jednání. Samotná skutečnost, že žalobkyně je významným regionálním poskytovatelem služeb elektronických komunikací, u kterého lze v případě možného porušení zákonem stanovených povinností očekávat negativní dopad na větší počet zákazníků, opravňovala žalovaného k zahájení kontroly dodržování výše uvedených povinností u žalobkyně. Uvedené platí tím spíše, shledal-li žalovaný při provedení úkonů předcházejících kontrole (§ 3 kontrolního řádu) informace ohledně zpoplatnění přenosu telefonních čísel, které se nacházely na webových stránkách žalobkyně, nejasnými.
30. Tvrzení žalobkyně, že v tomto případě byla kontrola pouze prostředkem k uložení pokuty a nikoliv prostředkem ke zjištění porušení zákonných ustanovení, považuje soud za

nesmyslné. Žalovaný při zahájení kontroly nemohl předvídat, že mu žalobkyně při kontrole neposkytne požadovanou součinnost, což vyústí v uložení pokuty za přestupek podle kontrolního řádu.

31. Žalobkyně sice v žalobě deklaruje, že si je samozřejmě vědoma toho, za jaké porušení jí byla uložena sankce, přesto však v žalobě zcela nadbytečně zpochybňuje závěry vyjádřené žalovaným v prvostupňovém rozhodnutí, jež se týkají výkladu ustanovení § 63a odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o elektronických komunikacích, resp. toho, jakým způsobem má poskytovatel služeb plnit povinnost uloženou mu zmíněným ustanovením. Tyto závěry nemají žádný význam pro posouzení protiprávního jednání spočívajícího v porušení kontrolního řádu, za které byla žalobkyně v projednávané věci sankcionována.
32. Argumentace žalobkyně, že z jednání žalovaného je zřejmé, že (u ní) neshledal žádné porušení zákona o elektronických komunikacích týkající se povinně zveřejňovaných informací, neboť žádné řízení z důvodu porušení této povinnosti nezahájil, je čirou demagogií. Tím, že žalobkyně protiprávně zmařila provedení kontroly, znemožnila žalovanému opatřit si potřebná skutková (kontrolní) zjištění, která by mohla případně vyústit v závěr o plnění povinností stanovených zákonem o elektronických komunikacích. Jinak řečeno, nezahájení navazujícího řízení, jehož předmětem by bylo porušení zákonem stanovených povinností (plynoucích ze zjištění učiněných při kontrole) nebylo způsobeno tím, že žalovaný u žalobkyně žádné porušení zákona o elektronických komunikacích neshledal, ale tím, že žalobkyně mu neposkytnutím potřebné součinnosti znemožnila provedení kontroly, jež se měla plnění těchto povinností týkat.
33. Žalobkyně dále v žalobě brojila proti tomu, že žalovaný bral na lehkou váhu její omluvu za vytýkané protiprávní jednání, jakož i vysvětlení její pasivity pochybením zaměstnankyně, která vyzvedla zprávu z datové schránky a vzápětí odjela na dovolenou. Soud nicméně plně souhlasí s tím, jak tyto okolnosti žalovaný hodnotil.
34. Je-li tvrzení žalobkyně o počínání její zaměstnankyně pravdivé, pak soud uvádí, že je to skutečnost sice politováníhodná, nicméně právně irelevantní. Vnitřní mechanismy žalobkyně týkající se vyzvedávání došlé pošty a jejich dodržování jednotlivými zaměstnanci nemění nic na tom, že oznámení o zahájení kontroly, které obsahovalo výzvu žalovaného ke sdělení údajů a doložení podkladů, bylo žalobkyni řádně doručeno (což žalobkyně ani nepopírá). V tomto směru lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se lidským selháním při vyzvedávání pošty v souvislosti s institutem prominutí zmeškání úkonu dle § 41 odst. 4 správního řádu, v níž NSS kategoricky odmítl, že by bylo administrativní pochybení pracovníků (zde advokátní) kanceláře důvodem pro zachování lhůty či prominutí zmeškání úkonu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 4 Ads 114/2013-26).
35. Soud se ztotožňuje i se stanoviskem žalovaného k omluvě, kterou žalobkyně vyjádřila až v odporu proti příkazu. Tato omluva vsutku působí účelově, protože žalobkyně i) na výzvu vůbec nereagovala ani po marném uplynutí stanovené lhůty (ačkoliv musela vědět o tom, že kontrola stále probíhá); ii) ignorovala i řádně doručенý protokol o kontrole, z něhož plynulo, že pro její nesoučinnost nebylo možné zjistit žádné kontrolované skutečnosti; iii) omluvila se teprve v odporu podanému proti příkazu, jímž byla shledána vinnou spácháním přestupku a byla jí uložena poměrně vysoká pokuta; iv) přestože se omluvila, žalobkyně nadále odmítá svou odpovědnost za spáchání přestupku a obviňuje správní orgán z neopodstatněné zahájené kontroly. Tyto skutečnosti v souhrnu nasvědčují tomu, že

žalobkyně nevyjádřila opravdovou lítost nad vlastním pochybením spočívajícím v nedodržování veřejnoprávních předpisů, ale toliko reagovala na uložení relativně vysoké pokuty, který se tímto způsobem (tj. formální omluvou) pokusila zvrátit.

36. Neobstojí ani tvrzení žalobkyně, že žalovaný nevzal adekvátně v potaz, že dodatečně napravila škodlivý následek svého jednání a žalovanému požadované skutečnosti sdělila. I toto tvrzení žalobkyně učinila – zjevně za účelem odvrácení pokuty - až v rámci odporu proti příkazu. V tu chvíli však už žádná kontrola u žalobkyně neprobíhala, a nelze tak přisvědčit tomu, že žalobkyně škodlivý následek svého jednání spočívající ve zmaření kontroly dodatečně napravila. K žádnému „napravení nastalé situace“ či „odstranění škodlivého následku“, ke kterému by žalovaný měl přihlédnout v rámci ukládání pokuty, tedy nedošlo.
37. Soud má za to, že předseda Rady ČTÚ řádně posoudil povahu a závažnost žalobkyní spáchaného přestupku. V napadeném rozhodnutí náležitě hodnotil okolnosti demonstrativně vyjmenované v § 38 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, což je postup, jemuž nelze nic vytknout. Objektem přestupku je zájem na řádné kontrole, v rámci níž měly být prověřovány povinnosti, jejichž porušení by znamenalo přísně postižitelné přestupky. Následek jednání žalobkyně nespočíval v pouhém ohrožení, ale v porušení tohoto zájmu, protože kontrola nemohla být z důvodu její nesoučinnosti provedena. Předseda Rady ČTÚ náležitě vysvětlil, že některá zákonem stanovená kritéria nemohl vzít v potaz, jako například způsob spáchání přestupku (při nesoučinnosti lze uvažovat pouze o opomenutí). Správní orgány obou stupňů rovněž zcela správně vyhodnotily, že v daném případě nelze k žádné okolnosti přihlédnout jako k polehčující. Žalobkyně se snaží tento závěr zpochybnit tím, že žalovaný měl hodnotit (v její prospěch), že se aktivně nebránila kontrole nebo se nesnažila správní orgán podvést. Soud k tomu uvádí, že si nedokáže představit, jak by se žalobkyně mohla reálně „aktivně bránit“ písemné výzvě k doložení podkladů a její požadavek na přidělení „plusových bodů“ za to, že se nesnažila kontrolní orgán podvést, považuje za absurdní. K tomu lze podotknout, že žalovaný logicky posuzoval pouze to jednání, jehož se žalobkyně fakticky dopustila a nezabýval se jinými alternativami, k nimž v projednávané věci nedošlo.
38. Dále žalobkyně brojila proti tomu, že ačkoliv předseda Rady ČTÚ zjistil, že žalovaný protiprávně přihlédl k jejímu dřívějšímu zahlazenému přestupku, pokutu uloženou jí prvostupňovým rozhodnutím nesnížil. Navíc se dle žalobkyně v minulosti jednalo o postih za skutkově jiný případ. Soud v této souvislosti odkazuje na stranu 14 napadeného rozhodnutí, kde předseda Rady ČTÚ vyčerpávajícím způsobem a s odkazy na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu vysvětlil, že zahlazený přestupek sice nelze vnímat jako přítěžující okolnost dle § 40 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, nicméně recidivu lze zohlednit při hodnocení osoby přestupníka, a proto žalovaný nepochybil, pokud v případě žalobkyně zohlednil dřívější spáchání stejného přestupku a také jiných přestupků v oblasti poskytování komunikačních služeb. S tímto závěrem předsedy Rady ČTÚ, jakož i s tím, že nebylo na místě pokutu uloženou žalobkyni prvostupňovým rozhodnutím jakkoli snižovat, se soud plně ztotožňuje. Za nedůvodnou soud považuje také námitku, že se rozhodnutí ze dne 6. 1. 2023, č. j. ČTÚ-42 131/2019 týkalo skutkově odlišného případu. Žalobkyně nikterak nepopírá, že tímto rozhodnutím byla shledána vinnou přestupkem podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, tj. stejným přestupkem, za jehož spáchání jí byla uložena pokuta i v nyní projednávané věci. Je pravdou, že ve věci řešené zmíněným rozhodnutím žalobkyně správnímu orgánu poskytla částečnou

součinnost, v obou případech se ale jednalo o maření průběhu kontroly pasivitou či neochotou žalobkyně. Určité skutkové rozdíly nic nemění na tom, že se jednalo o typově shodné protiprávní jednání.

39. Soud nepřisvědčil ani námitkám uplatněným ve čtvrtém žalobním bodu, jejichž podstatou je tvrzení o excesivní výši pokuty. Stanovení výše pokuty je primárně věcí správního uvážení správního orgánu, který sankci ukládá. Toto správní uvážení podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu, při němž se soud zabývá toliko tím, zda správní orgán nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je jeho uvážení v souladu s pravidly logického usuzování, zda bylo učiněno na podkladě dostatečně zjištěného skutkového stavu, eventuálně jestli se správní orgán nedopustil zneužití správního uvážení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2014, č. j. 1 As 82/2014-38). Dále soud v této souvislosti připomíná, že „(s)myslem a účelem *moderate* (...) není hledání *ideální* výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala *zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce*.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23).
40. Pouze v jednom lze dát žalobkyni za pravdu – předseda Rady ČTÚ provedl zjevnou chybu v počtech, pokud v napadeném rozhodnutí uvedl, že 90 000 Kč činí 0,18 % z 500 000 Kč, což je horní hranice pokuty. Je zřejmé, že ve skutečnosti se jedná o 18 % z uvedené částky, jak uvedla žalobkyně. Horní hranice pokuty je přitom obecným vyjádřením závažnosti konkrétního přestupku. Žalobkyni tedy byla v projednávané věci uložena sankce, jež nedosahuje ani pětiny maximální výše pokuty, kterou bylo možné za spáchání takového přestupku uložit. Již z tohoto důvodu není možné tuto sankci označit za nepřiměřeně vysokou.
41. K tvrzení o *velmi citelné ztrátě* soud nejprve uvádí, že žalobkyně netvrdila (a ani nedoložila), že by zaplacení pokuty ohrozilo její podnikání či dokonce její existenci. Žalovaný při rozhodování vyšel z jemu známých údajů o tržbách žalobkyně, které za rok 2022 činily téměř 15 milionů Kč. Majetkové poměry tedy zohlednil, přičemž žalobkyně jeho zjištění ani nijak nerozpороvala. Namítla pouze, že jí byla uložena vyšší pokuta, než žalovaný v průměru za obdobné přestupky ukládá.
42. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2017 č. j. 4 Ads 244/2016 - 36, pokuta musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele, který odpovídá intenzitě skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě. Jedině tak může mít pokuta požadovaný represivní, výchovný a generálně preventivní účinek. Správní orgán prvního stupně i předseda Rady ČTÚ dle náhledu soudu přezkoumatelně a přesvědčivě odůvodnili, proč byla žalobkyni uložena vyšší pokuta, než která je v průměru za stejný přestupek pachatelům ukládána. Uvedli příklady řízení, v nichž byly uloženy pokuty vyšší i nižší, a zároveň vysvětlili, že žalobkyně byla velmi laxní a bagatelizovala svou nesoučinnost s kontrolním orgánem, a jí ukládaná pokuta proto musí být vyšší již kvůli preventivnímu účinku. Zároveň nelze přehlédnout, že u žalobkyně se jedná o speciální recidivu, kdy ani předchozí pravomocné uložení pokuty ve výši 60 000 Kč nevedlo k její nápravě, resp. k tomu, aby se do budoucna páčání protiprávního jednání vyvarovala. V takovém případě bylo uložení ještě vyšší sankce zcela na místě.

43. O upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve *zjevně nepřiměřené* výši, k čemuž však v projednávané věci nedošlo. Žalobkyni ve výsledku uložená pokuta ve výši 90 000 Kč je sice vyšší než průměrně ukládaná pokuta za podobné přestupky, což připustil i žalovaný, nijak však nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu a je způsobilá plnit svůj účel. Nejedná se o sankci nepřiměřenou, tím méně o sankci zjevně nepřiměřenou. Zákonem stanovené podmínky pro její moderaci soudem tudíž splněny nebyly.
44. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé rozhodl bez jednání.
45. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho úřední činnosti v řízení nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 13. srpna 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu